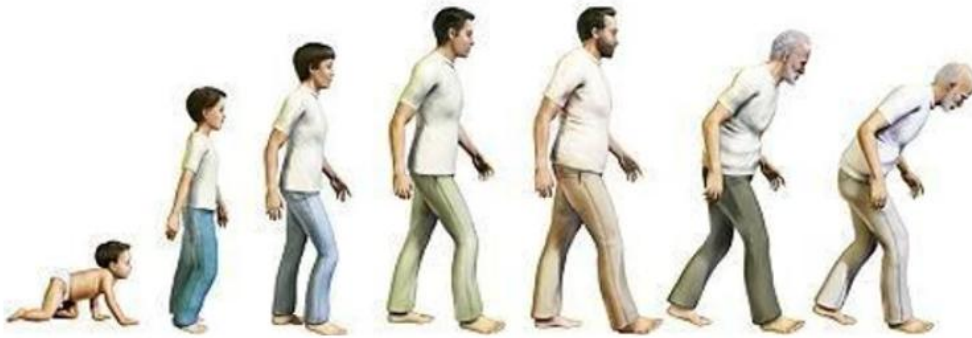

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ : ΣΥΛΛΗΨΗ-ΚΥΗΣΗ-ΓΕΝΝΗΣΗ-ΕΞΕΛΙΞΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«... Και είπεν ο Θεός. ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και αρχέτωσαν τών ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών τού ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπόντων επί της γης. Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν...! ».

Η περικοπή αυτή της Αγίας Γραφής είναι πολύ Πριν ακόμα δημιουργηθεί οτιδήποτε, είχε κυοφορηθεί μέσα στον Θείο Διαλογισμό του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και είχε αποτυπωθεί στον υπερνοητό κόσμο των ΙΔΕΩΝ. Οι Ιδέες αυτές, έργο της Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας και Παναγαθότητας, είναι τα υπερτέλεια πρότυπα, βάσει των οποίων δημιουργούνται τα πάντα. Ο Θεός, με μόνο τον λόγο Του, δημιουργεί τα Σύμπαντα. Όλους τους κόσμους τους νοητούς, τους νοητικούς, τους ψυχικούς και τους υλικούς.

Όλα δε τα είδη του φαινομένου της ζωής, δημιουργούνται δια μόνου του Λόγου !

Όλα εκτός από τον άνθρωπο! Ο άνθρωπος δεν δημιουργείται, γεννιέται!

Ο Θεός ο ίδιος σχημάτισε την υλική μορφή του ανθρώπου, από πηλό που έπλασε με το σάλιο Του. Και δεν είπε στην άψυχη μορφή απλώς ζήσε, αλλά της μετάγγισε πνοήν, εκ της πνοής Του, ζωήν εκ της Ζωής Του ! Γι' αυτό ο άνθρωπος είναι λιγότερο πλάσμα και περισσότερο γέννημα. Είναι ο υιός ο αγαπητός, που προόριζται από τον Πατέρα να γευθεί το καλό και το κακό και να αναπτύξει δική του κρίση αποδοχής και απόρριψης !

Ο άνθρωπος - μικρόκοσμος, πιστό ομοίωμα του Μακρόκοσμου, είναι εικόνα και ομοίωση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ !

Είναι μια από τις άπειρες Θείες Μονάδες που ενυπάρχουν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ως στοιχεία της Πολλαπλότητάς του και προεκτείνονται για να εκφρασθούν, σαν αποτέλεσμα της Θείας Ευαρέσκειας.

Σαν Θεία Μονάδα ο άνθρωπος, σε τίποτα δεν διαφέρει :από ένα Αρχάγγελο. Είναι και ο Άνθρωπος Αρχάγγελος ! Προεκτείνεται, όμως, μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου και από την στιγμή εκείνη, παίρνει ένα ξεχωριστό, δικό του φως μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Εισέρχεται σε μιά ξεχωριστή Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα και προεκτείνει τον Εαυτό του, δια της Ιδέας του Ανθρώπου, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Τώρα έχουμε δύο υποστάσεις του Εσώτερου Εαυτού μας : ΑΥΤΟΝ, όλο κεφαλαία γράμματα μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, και την προέκτασή του, διά ΜΕΣΟΥ της Ιδέας του Ανθρώπου, σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Ο Εαυτός μας- Θεία Μονάδα, παίρνει πλέον μια ξεχωριστή δική του υπόσταση, που δεν την έχουν οι Αρχάγγελοι, όταν και αυτοί διέρχονται μέσα από την Ιδέα που πρόκειται να εκφράσουν.

Η Ιδέα του Ανθρώπου και ο Αρχάγγελος Άνθρωπος δίνουν στον άνθρωπο πλεονεκτήματα που δεν τα έχουν οι Αρχάγγελοι. Έχουμε, τώρα, την Ιδέα Άνθρωπο, ένα καλούπι, τρόπον τινά, μέσα στο οποίο μορφοποιείται η Θεία Μονάδα, αν και, ουσιαστικά, αυτό που μορφοποιείται δεν είναι η Θεία Μονάδα, η οποία παραμένει αναλλοίωτη, αλλά η προέκτασή της. Την προέκταση αυτή, την ονομάζουμε **Μόνιμη Προσωπικότητα** και είναι το **Εσώτερο Εγώ** μας.

Αυτό το Εγώ, το έχει προεκτείνει, κατά την πρώτη, θα λέγαμε, ενσάρκωση, ο Εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση μέσα στους τοποχρονικούς κόσμους, στους κόσμους του φαινομένου της ζωής.

Το Εγώ αυτό, που λέγεται Μόνιμη Προσωπικότητα, είναι αιώνιο και έχει κτισθεί από αθάνατη υπερούσια.

Η Μόνιμη αυτή Προσωπικότητα, κατεβαίνοντας μέσα στους κόσμους των εμπειριών, θα λάβει ένα δικό της χρώμα και θα δημιουργήσει την δική της προέκταση. Θα πάρει δε, ενόσω παραμένει στους τοποχρονικούς κόσμους πολλά ονόματα, θα φορέσει πολλά προσωπεία και θα εκφράσει, με πολλούς και διάφορους τρόπους, τον εαυτό της μέσα στους κόσμους αυτούς.

Ας προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε το σημείο αυτό.

Όπως ο Εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει προεκτείνει από Θεία, αθάνατη ουσία, το μέρος που ονομάζουμε Μόνιμη Προσωπικότητα, έτσι και η Μόνιμη Προσωπικότητα προεκτείνει, μέσα στους κόσμους, την σκιά της, η οποία σκιά της είναι προικισμένη με το φαινόμενο της ζωής (όχι με την Ζωή) και μας δίνει τον εαυτό μας προσωρινή προσωπικότητα. Όμως, ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα δεν είναι ολοκληρωτικά μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας. Μέρος του μόνον είναι. Ωστόσο η Μόνιμη Προσωπικότητα κάπου θα πρέπει να καταγράψει τις εντυπώσεις και τις εμπειρίες που έχει πάρει από τους τοποχρονικούς κόσμους. Σχηματίζει, λοιπόν, με την ύλη-ουσία από την οποία έχει κτισθεί και η ίδια σαν παχύλο υλικό, ψυχικό και νοητικό σώμα, ένα κέντρο. Το κέντρο αυτό εδρεύει στην αιθερική μας καρδιά, της οποίας η θέση, πάνω στο σώμα, είναι ταυτόσημη με εκείνη της υλικής μας καρδιάς. Το κέντρο αυτό το ονομάζουμε **Μόνιμο Άτομο**.

Το Μόνιμο αυτό άτομο, που είναι ψυχονοητικό, έχει σχηματισθεί από την στιγμή που η Ψυχή Αυτοεπίγνωση έχει εκφράσει τον εαυτό της, σαν Μόνιμη Προσωπικότητα. Είναι ένα **Βιβλίο**, μέσα στο οποίο αρχίζει η Μόνιμη Προσωπικότητα, κατά την πρώτη της ενσάρκωση, να καταγράφει τις εμπειρίες, τις αντιδράσεις, τα συναισθήματά της και τις σκέψεις της.

Η καταγραφή αυτή γίνεται ταυτόχρονα, τόσο στο Μόνιμο Άτομο του παχύλου υλικού σώματος, όσο και στα αντίστοιχα άτομα του ψυχικού και του νοητικού σώματος.

Στον παχύλο υλικό κόσμο η καταγραφή είναι διπλή και μπορεί να διαφέρει, ανάλογα με το πόσο είναι εναρμονισμένες οι καταχωρούσες προσωπικότητες (μόνιμη και προσωρινή). Στον ψυχικό και νοητικό κόσμο οι καταγραφές διενεργούνται από τον Φύλακα Άγγελο και την Μόνιμη Προσωπικότητα, είναι δε ταυτόσημες.

Αργότερα, όταν ο άνθρωπος απέλθει (πεθάνει), η Μόνιμη Προσωπικότητα αποσύρεται στον ψυχικό κόσμο και εκεί μελετά και αξιολογεί τις διάφορες καταγραφές που έχουν γίνει και προβαίνει στις αναγκαίες συγκρίσεις και διορθώσεις.

Ακολουθώντας, και αφού παραμένει στους ψυχικούς κόσμους όσο θα απαιτηθεί για να διαμορφωθούν κάποιες αναγκαίες ισορροπίες, αποσύρεται στους νοητικούς κόσμους, όπου εκτελεί ανάλογο έργο και συναποκομίζει το αναγκαίο μάθημα, για να είναι περισσότερο προετοιμασμένη, κατά την νέα της ενσάρκωση.

Η διαδικασία αυτή, οδηγεί τον άνθρωπο στην παρήγορη σκέψη, πως η πορεία του είναι πάντοτε εξελικτική, αν και ποικίλει ως προς τον ρυθμό της εξέλιξης.

Η Θεία Μονάδα-Άνθρωπος, μία από τις άπειρες Θείες Μονάδες εντός του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, είναι χαρακτηριστικό της Θείας Πολλαπλότητας.

Είναι ο Μικρόκοσμος, εικόνα και ομοίωση του Μακροκόσμου και εκφράζει Εαυτήν, μέσα στον Εαυτόν της και μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ!

Δεν υπάρχει τίποτε, σαν παχυλή ύλη, που να μην είναι μέσα στο σώμα του ανθρώπου ! Δεν υπάρχει τίποτε απολύτως, σαν ψυχική ύλη, που να μην είναι στο ψυχικό σώμα του ανθρώπου και δεν υπάρχει τίποτε στους νοητούς κόσμους, που δεν είναι μέσα στο κατώτερο νοητικό σώμα του ανθρώπου. Εδώ έγκειται το Θείο Μεγαλείο ! Υπάρχει το ακέραιο, τόσο στο μέγιστο, όσο και στο ελάχιστο ! Οτιδήποτε, μέσα στην Δημιουργία, όσο ταπεινό και αν φαίνεται, περικλείει ατόφια την Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία και Παναγαθότητα !

Ο Άνθρωπος, σαν Θεία Μονάδα, είναι πνεύμα ακατάλυτο. Τόσον Αυτός, όσον και οι Αρχάγγελοι είναι προεκτάσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέσα στον ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ.

Ποια σχέση, όμως, υπάρχει μεταξύ της Μόνιμης και της προσωρινής προσωπικότητας; Και τι σχέση έχει σημερινή προσωπικότητα εαυτός μας, με τον εαυτό της Μόνιμης Προσωπικότητας μιάς περασμένης ενσάρκωσης; Νομίζω, είναι ικανοποιητικό να πούμε, ότι κάθε ενσάρκωση είναι απλώς ένα προσωπείο, που φορά η Μόνιμη Πρόσωπικότητα.

Αν, τώρα συλλογιστούμε ότι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα έχει ενδυθεί πολλές προσωπικότητες, μέσα στον χρόνο και τον χώρο, σε διαφορετικές εποχές ότι έχει ζήσει κατά πολλούς διαφορετικούς τρόπους, και αν μπορούσαμε, παράλληλα, να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας όλες τις εμπειρίες που έχει πάρει, ακόμα και τις τελείως πρόσφατες, θα βλέπαμε ότι αυτά όλα είναι μόνον εντυπώσεις, μέσα στους κόσμους του πόνου ή της αγαλλίασης. Ωστόσο, ποιός αισθάνεται ;

Ποιός σκέπτεται ; Ο εαυτός μας της χθες, ο διαφορετικός από τον εαυτό της σήμερα ; Ποιός είχε τις εμπειρίες της χθες, τις οποίες μπορεί να ανασύρει ο εαυτός της σήμερα, με κατάλληλη εξάσκηση;

Όλα είναι γραμμένα μέσα στο Μόνιμο Άτομο και είναι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, που έχει το βιβλίο αυτό στην κατοχή του. Μπορούμε να κάνουμε μία σύγκριση των εντυπώσεων του μακρινού παρελθόντος, με το παρόν και να γνωρίσουμε ό,τι υπάρχει μέσα στο αιώνιο παρόν, που θα το αποκαλέσουμε μέλλον, χρησιμοποιώντας την Μόνιμη Προσωπικότητα, που δεν έχει σημασία με ποιό όνομα θα ενσαρκωθεί αργότερα και τι εμπειρίες θα πάρει, και την οποία αποκαλούμε, εγώ.

Το αθάνατο μέρος του εαυτού μας, αυτό που νομίζουμε εσφραλμένα ότι είναι φθαρτό, μπορούμε, με λίγη εξάσκηση και ενδοσκόπηση. να το βρούμε και να εγκαθιδρύσουμε συνεχή επικοινωνία.

Το παχύλο υλικό σώμα, ξέρουμε ότι είναι φθαρτό, με την έννοια πάντοτε της εναλλαγής της ύλης. Το ψυχικό μας σώμα του οποίου δεχόμαστε τις εντυπώσεις από τον ψυχικό κόσμο, τον κόσμο των επιθυμιών και των συναισθημάτων είναι και αυτό φθαρτό και υφίσταται αλλαγές. Ακόμα και το νοητικό σώμα, το σώμα εκείνο

με το οποίο σκεπτόμαστε και το οποίο μπορούμε να προεκτείνουμε και να γνωρίσουμε καταστάσεις και αντικείμενα, είναι και αυτό φθαρτό.

Όμως, ο εαυτός μας - Εγώ, η Μόνιμη δηλαδή Προσωπικότητα έστω και με γράμματα μικρά, είναι αιώνιος.

Ποιά τώρα, όμως, η σχέση του Εαυτού μας εγώ με μικρά γράμματα, με τον Εαυτό μας **ΕΓΩ**, με κεφαλαία γράμματα ;

Ποιά η σχέση της Μόνιμης προσωπικότητας, με την ψυχή Αυτοεπίγνωση;

Ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, είναι εκείνος πού μπαίνει μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας, δέχεται εντυπώσεις και ζει τον γνωστό τρόπο ζωής. Είναι ο μικρός κύκλος, που θα ανοίξει, μέχρι να φθάσει, κάποια ημέρα. στην περιφέρεια του μεγάλου κύκλου, που ονομάζεται Ψυχή Αυτοεπίγνωση.

Μπορούμε, δηλαδή, να δούμε σε κάθε άνθρωπο δύο κύκλους. Ο ένας, που έχει πολύ μεγάλη περιφέρεια, είναι ο εαυτός μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση και είναι ίδιος για όλους τους ανθρώπους. Μέσα σ' αυτόν τον μεγάλο κύκλο και ξεκινώντας από το κέντρο του, θα δούμε άλλους κύκλους μικρούς και μεγάλους. Οι κύκλοι αυτοί, είναι ο εαυτός μας ψυχή Αυτοεπίγνωση - Μόνιμη Προσωπικότητα.

Γιατί την λέμε Ψυχή Αυτοεπίγνωση - Μόνιμη - Προσωπικότητα; Γιατί ο κύκλος βρίσκεται μέσα στον μεγάλο κύκλο και δεν υπάρχει κανένα σημείο του, που δεν είναι χώρος του κύκλου, με το ίδιο κέντρο.

Ανοίγει δε συνεχώς ο μικρός κύκλος, μέχρι την στιγμή που η περιφέρειά του θα συμπέσει με την περιφέρεια του μεγάλου κύκλου. Θα χαθεί ο μικρός αυτός κύκλος, θα αφομοιωθεί από τον μεγάλο; Θα χαθεί τίποτε από την εμπειρία του μικρού κύκλου; Όχι. Το μικρότερο, εντός του μεγαλύτερου, θα εκταθεί μέχρι να γίνει μεγάλο. Ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, μέσω των διαφόρων ενσαρκώσεων και εμπειριών, θα αναπτυχθεί σε σημείο που θα γίνει ένα με τον Εσώτερο εαυτό μας - Ψυχή Αυτοεπίγνωση :

« Το φθαρτό θα ενδυθεί την αφθαρσίαν και το θνητόν την αθανασίαν »!

Όστε, τον σημερινό εαυτό μας, αυτόν που νοιώθουμε όταν λέμε εγώ είμαι, εγώ αισθάνομαι, σκέπτομαι, αντιλαμβάνομαι αυτό ή εκείνο, δεν θα τον χάσουμε, γιατί αυτός είναι ο αιώνιος εαυτός μας. Με την ενδοσκόπηση ανακαλύπτουμε ότι οι εντυπώσεις και οι εμπειρίες, που συνθέτουν τον καθημερινό εαυτό μας συνεχώς περνούν και έρχονται άλλες. Θα δούμε ότι οι σκέψεις, οι επιθυμίες και τα αισθήματα του παρελθόντος, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τις επιθυμίες, τα αισθήματα και τις σκέψεις που βιώνουμε σήμερα. Ωστόσο, εμείς που σκεπτόμαστε στο παρελθόν, είμαστε οι ίδιοι που σκεπτόμαστε και σήμερα. Μπορούμε, τώρα να ξεχωρίσουμε τον εαυτό μας Μόνιμη Προσωπικότητα, σαν ένα κέντρο που μπορεί να δέχεται εντυπώσεις. Το μόνιμο αυτό άτομο, είχαμε πει, εγκλείει όλη την πείρα και την γνώση και είναι σε συντονισμό με τον Νόμο, για να γίνεται η σύγκριση της αντίληψης των γεγονότων, με την πραγματικότητα, και είναι εκεί, που κάθε προσωπικότητα καταγράφει την συμπεριφορά, τον τρόπο του σκέπτεσθαι, του συναισθάνεσθαι και του ζειν, ενός ανθρώπου.

Όταν συμπληρώνει τον κύκλο ζωής, ένας άνθρωπος Προσωπικότητα, διαλύεται το παχύλο υλικό του σώμα και αποσύρεται το μόνιμο άτομο με την Μόνιμη Προσωπικότητα στον ψυχικό κόσμο (Σ.Σ. Μέσον Δώμα).

Εκεί, η Μόνιμη Προσωπικότητά μας, ανάλογα με την σύσταση της, ανάλογα με το ποιόν του ατόμου, θα βρεθεί στο κατάλληλο πεδίο ή υποπεδίο του ψυχικού κόσμου.

Στον ψυχικό κόσμο, η Μόνιμη Προσωπικότητα θα αρχίσει να καταταγράφει εμπειρίες, με προσωπείο πάντοτε αυτό της τελευταίας της ενσάρκωσης. Ο εαυτός μας, μέσα στον κόσμο, έχει διπλή υπόσταση, την οποία όμως δεν μπορούμε να αντιληφθούμε από την σκοπιά του υλικού σώματος. Ωστόσο, είναι εύκολο να την βρούμε, όντας στο ψυχικό σώμα.

Είναι ο εαυτός μας Μόνιμη Προσωπικότητα, ο ορθολογιζόμενος εαυτός μας και ο εαυτός τελευταία προσωπικότητα που δέχεται και εδώ τον πόνο ή την αγαλλίαση, ανάλογα με την συμπεριφορά του στον παχύλο υλικό κόσμο.

Ναί, υπάρχουν και οι κολάσεις και οι παράδεισοι, σαν τόποι εμπειρίας και πολυτίμων μαθημάτων, όχι για την προσωρινή μας προσωπικότητα, όνομα, εθνικότητα, σύνολο επιθυμιών, σκέψεων, επιδιώξεων, αλλά για την Μόνιμη Προσωπικότητα, τον πραγματικό κατώτερο εαυτό μας. Τον εαυτό μας αυτόν, θα πρέπει, μέσω της ενδοσκόπησης, να τον βρούμε.

Όταν τον βρούμε, θα είμαστε από εκείνους οι οποίοι δεν θα γευθούν θάνατο, όπως είπε ο Κύριος ημών ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Η κεντρική Μόνιμη Προσωπικότητα, όταν δεν έχει να πάρει άλλα μαθήματα στον ψυχικό κόσμο, θα αποσυρθεί στον νοητικό κόσμο, σε κάποιο ανάλογο πεδίο ή υποπεδίο του κόσμου αυτού.

Στον ψυχικό κόσμο έχουμε επτά πεδία ή σαράντα εννέα (49) υποπεδία.

Το ίδιο έχουμε και στον νοητικό κόσμο, (7 πεδία και 49 υποπεδία).

Όταν η Μόνιμη Προσωπικότητα συμπληρώσει τον κύκλο ζωής και λάβει τις απαραίτητες εντυπώσεις και από τον νοητικό κόσμο, θα περιπέσει τότε σε μία ευχάριστη, θα λέγαμε, νάρκη. Κατά την περίοδο αυτήν, οι Κύριοι τής Ειμαρμένης, οι Κύριοι της αιτίας και του αποτελέσματος δίνουν στη Μόνιμη Προσωπικότητα, όλων των ανθρώπων ακόμα και των πιο κολασμένων, κατάλληλη νοητική ύλη που θα την μεταχειρισθεί αργότερα η ίδια και οι Αρχάγγελοι της δημιουργίας, μαζί με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, για να κτίσουν το νέο της νοητικό σώμα. Ακολούθως θα κατέλθει στους ψυχικούς κόσμους και θα παραμείνει σε κατάσταση αναμονής, έως ότου και πάλιν οι Κύριοι της Ειμαρμένης τού δώσουν ψυχικό υλικό, με το οποίο θα κτίσει το ψυχικό της σώμα. Θα κατέλθει, εν συνεχεία, στον αιθερικό κόσμο τού παχύλου υλικού σώματος και οι Κύριοι της Ειμαρμένης έχοντας υπόψη τους τον Νόμο της Αιτίας και του Αιτιατού (αυτό που θα λέγαμε ΚΑΡΜΑ ή νόμο του αντιπεπονθότος), τους Νόμους της αγάπης της συμπάθειας και του συντονισμού, θα δώσουν, στην Κεντρική προσωπικότητα, το περιβάλλον για να ενσαρκωθεί.

Όμως, δεν πρέπει να νομίσουμε ότι, επειδή οι μεγάλοι αυτοί Κύριοι του ελέους και της Ειμαρμένης έχουν δώσει στην Κεντρική μας Προσωπικότητα υλικό ανάλογο με το ποιόν του μονίμου ατόμου, δεν της δίνουν την ευκαιρία, στην νέα της ενσάρκωση, να χρησιμοποιήσει περισσότερο και καθαρότερο υλικό για να εξελιχθεί. Όμως, παρόλο ότι της δίδεται αυτή η ευκαιρία, θα πρέπει με δική της προσπάθεια, δική της αντίληψη και δική της ελεύθερη θέληση να επιδιώξει να εξαγνισθεί.

Και εδώ είναι ο ανεκτίμητος Νόμος του Θεϊκού ελέους !

Είμαστε κάτω από συνθήκες και Νόμο. Όμως, έχουμε και την ελευθερία της βούλησης και όλες τις δυνατότητες και πιθανότητες για πιο γρήγορη, θα λέγαμε, απαγκίστρωση από το λεγόμενο κακό, τον πόνο και την απόγνωση.

« **Αιτείτε και δοθήσεται** » είπε ο Πολυαγαπημένος.

Όστε θα χρειασθεί, από την Κεντρική Προσωπικότητα και από την καινούργια που κτίζεται, προσπάθεια και θέληση για να συντελεσθεί ο απαραίτητος εξαγνισμός.

Με την ενδοσκόπηση, μπορούμε να δούμε τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ της Μόνιμης Προσωπικότητας εαυτού μας, σαν ένα σύνολο επιθυμιών σκέψεων μέσα στην παχυλή ύλη, χωρίς σοβαρή σημασία, και της ψυχής Αυτοεπίγνωσης μέσα στο αιώνιο παρόν.

Μπορούμε να δούμε καθαρά τον πραγματικό εαυτό μας μέσα στην παχυλή ύλη, στον ψυχικό και τον νοητικό κόσμο. Μπορούμε να τον ερευνήσουμε, να τον μελετήσουμε, να τον απλώσουμε και να τον αφομοιώσουμε με τον εσώτερο εαυτό μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Τότε θα είναι η στιγμή που θα δεχθούμε το βάπτισμα του πυρός. Θα είναι η στιγμή που θα βαπτισθούμε, όχι με ύδωρ, αλλά με Πνεύμα και Πυρ (Σ.Σ. τρίτη περιοδεία δια του πυρός στον Τεκτονισμό κατά την μύηση σε βαθμό μαθητή). Τι θα είναι η στιγμή εκείνη για μας, δεν είναι εύκολο να την περιγράψουμε. Θα είναι, ίσως, η απολύτρωση; Δεν είναι εύκολο να το πούμε. Όμως, δεν είναι το τέρμα του δρόμου μας.

Είναι ένας σταθμός. Ο πρώτος ίσως λαμπρός και ωραίος σταθμός, από τον οποίο, εάν στραφούμε προς τα πίσω, θα δούμε πόνο, απόγνωση, άγνοια και σκότος. Θα αντιληφθούμε δε, για πρώτη φορά, ότι τώρα προχωρούμε προς τους κόσμους του φωτός, της ζωής. Έχουμε φύγει από τους κόσμους της χωριστικότητας και μπαίνουμε με την πείρα μας υπό μάλης, στους κόσμους της απολύτρωσης. Το Μόνιμο πλέον Άτομο είναι ένα βιβλίο κλειστό, πλήρες ωστόσο εμπειριών και Σοφίας !

Έχουμε ακόμη να διανύσουμε δρόμο, μέχρι να φθάσουμε στον εαυτό μας Ψυχή Αυτοεπίγνωση, πλην, όμως, αυτός ο εαυτός είναι ορατός πλέον. Τον βλέπουμε, τον αισθανόμαστε, τον γνωρίζουμε. Δεν μας έχει εναγκαλισθεί ακόμα. Αυτό θα γίνει με δική μας προσπάθεια. Εμείς είμαστε οι αθλητές, η ταύτιση είναι το έπαθλο.

Θα εστιάσουμε την προσοχή μας, τώρα, στην Μόνιμη Προσωπικότητα, επειδή αυτή είναι το αναλλοίωτο μέρος της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, που κατέρχεται στους τοποχρονικούς κόσμους για να αντλήσει πείρα και να επενδυθεί την σοφία, ώστε να οδεύσει ασφαλώς προς το καθομοίωσιν.

Μπορούμε να εννοήσουμε, πλέον, ότι ο γήϊνος εαυτός μας δεν είναι η προσωρινή μας προσωπικότητα, η οποία άλλωστε, δεν σημαίνει παρά κάποιο όνομα, κάποιες επιθυμίες, κάποιες σκέψεις και κάποια ενδιαφέροντα, που συνεχώς αλλάζουν. Η τελευταία, όπως έχουμε πεί, ονομάζεται φαινόμενο της ζωής, και από της πλευράς αυτής, πολύ λίγα διαφέρει ο άνθρωπος από τα διάφορα είδη του ζωικού βασιλείου. Ο Αθάνατος Άνθρωπος είναι τριαδικός, όπως το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Έχει και αυτός το Είναι του, τον Λόγο και την έκφραση.

Ότι υπάρχει μέσα στα Σύμπαντα (όχι μόνον στο παχύλο υλικό Σύμπαν), ότι υπάρχει μέσα στην Δημιουργία, η οποία δεν εξαντλείται στο ορατό μόνον μέρος της, υπάρχει και μέσα στον άνθρωπο. Τα πάντα δε, και ο άνθρωπος, υπάρχουν μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Αλλά ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ λέγει : « **Ο ΠΑΤΗΡ μείζων ΜΟΥ εστί** ». Αυτό είναι αλήθεια, αν και δεν είναι εύκολο να αντιληφθούμε, σαν άνθρωποι, ούτε το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ, ούτε την έκφραση ΤΟΥ, που ονομάζουμε ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Έχουμε, όμως, ένα ενδιάμεσο μεταξύ του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΤΕΡΑ και της έκφρασης ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Το ενδιάμεσο αυτό είναι ο ΛΟΓΟΣ έκφραση, ο οποίος εκ του ΠΑΤΡΟΣ λαμβάνει. Το ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ περιλαμβάνει την απόλυτη Πανσοφία, Παναγαθότητα, Παντοδυναμία και πολλά άλλα τα οποία δεν μπορεί να χωρέσει ο νους του ανθρώπου. Είναι άπειρες οι προεκτάσεις και η Πανσοφία ΤΟΥ, είναι δε ΘΕΟΣ πέραν κάθε αντιληπτής έννοιας.

Κατά τρόπο ανάλογο και ο Εσώτατος Εαυτός μας είναι Πνεύμα άμορφο, αιώνιο, άπειρο, από το οποίο αντλούμε εμείς, μετά που θα προεκταθούμε, την Παντοδυναμία, Πανσοφία και Παναγαθότητα. Μη φαντασθούμε ότι, προτού το Πνεύμα Άνθρωπος περάσει μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου ήταν κάτι το ασήμαντο, ή το μικρό. Όχι, ήταν ΘΕΟΣ-ΛΟΓΟΣ !

Τώρα. ας σταθούμε λίγο στον κόσμο των Ιδεών. Η Ιδέα Άνθρωπος, όπως και όλες οι άλλες Ιδέες, βρίσκεται μέσα θείο Διαλογισμό του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Όμως, τι είναι ιδέα; Ασφαλώς, το κάθε τι, που θα εκφράσει ένας Λόγος - Πνεύμα, μέσα στο αιώνιο παρόν. Τι, όμως, καθορίζει ποιες από τις Θείες Μονάδες θα περάσουν μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου; Αυτές οι ίδιες, οικεία βουλήσει, αποφασίζουν και είναι στο σημείο αυτό, που θεμελιώνεται και επισημοποιείται η απόλυτη ελευθερία του Ανθρώπου, για την επιλογή του τρόπου με τον οποίο θα δημιουργήσει την αυτοεπίγνωση του κατάστασης, η οποία είναι απαραίτητη για την επιστροφή του στην ΘΕΩΣΗ !

Ο Άνθρωπος διέρχεται διά της αρχαγγελικής ιδέας, η οποία είναι μία μήτρα. Την μήτρα αυτή την δημιούργησε ο Ουράνιος Πατέρας, για να περάσουν μέσα από αυτήν οι θείες Μονάδες και να γίνουν, από εκείνη την στιγμή, Ψυχές Αυτοεπίγνώσεις. Ο εαυτός μας, σαν Πνεύμα, πριν περάσει από την Ιδέα του Ανθρώπου, ήταν Ζωή - Αυτοεπίγνωση. Δεν ήταν, όμως, τοποχρονική αυτοεπίγνωση, που είναι κάτι περισσότερο, κάτι το εντελώς ξεχωριστό ! Ήταν μέσα στο όλον και, παρόλο ότι ήταν Θεία Μονάδα, δεν μπορούσε να αντιληφθεί τον εαυτό της σαν κάτι το ξεχωριστό μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ !

Όστε, από την στιγμή που πέρασε μέσα από την Ιδέα του Ανθρώπου, κέρδισε την Οντοποίηση !

Την Αυτοεπίγνωση, τώρα, την βλέπουμε σε διάφορα στάδια. Την βλέπουμε σαν υποσυνείδητη αυτοεπίγνωση, σαν ενσυνείδητη αυτοεπίγνωση και σαν υπερσυνείδητη αυτοεπίγνωση.

Ο Άνθρωπος μέσα στον ΘΕΟ, πριν, δηλαδή, προεκταθεί ζούσε μέσα στην απόλυτη Μακαριότητα. Έπρεπε όμως, να περάσει από την Ιδέα του Ανθρώπου, να ενσαρκωθεί, να γνωρίσει το φαινόμενο της ζωής, να οντοποιηθεί και να επιστρέψει, οντοποιημένος πλέον, μέσα στον ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ, για να γίνει αυτή η κατάσταση, που « **τα πάντα είναι μέσα στα πάντα** »! Αυτό είναι μόνον προνόμιο των Θείων Μονάδων, που διέρχονται από την Ιδέα του Ανθρώπου, και κανείς άλλος, ούτε οι Αρχάγγελοι, δεν μπορεί να κερδίσει αυτού του είδους την οντοποίηση ! Είναι, γι' αυτό, απαραίτητο να γνωρίσει η Θεία Μονάδα το φαινόμενο της ζωής μέσα στους χωριστικούς κόσμους.

Όταν το Πνεύμα εισέρχεται στην Ιδέα - Άνθρωπο ταυτόχρονα, ασήμαντο μόνον μέρος του, προεκτείνεται και γίνεται η μεγαλόπρεπη Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Ωστόσο, το ανάστημα της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης, είναι μηδαμινό, συγκρινόμενο με εκείνο του Πνεύματος. Ο Εσώτατος Εαυτός μας, σε μέγεθος και λαμπρότητα, μοιάζει με ήλιο ! Η Ψυχή Αυτοεπίγνωση, όμως, μπορεί να συγκριθεί με δέσμη μόνον ακτινών του ήλιου!

Ο Εαυτός μας Θεία Μονάδα, σαν όλον, δεν έχει εισέλθει στην Ιδέα του Ανθρώπου, ούτε έχει ενσαρκωθεί. Η προέκτασή του, εν τούτοις, η οποία κατέρχεται στους κόσμους των εμπειριών, είναι ποιοτικά όμοια με τον αιώνιο Εαυτό - Θεία Μονάδα.

Την ίδια στιγμή, το Πνεύμα Εσώτατος Εαυτός δημιουργεί άλλη προέκταση, τον αιώνιο εαυτό μας Μόνιμη Προσωπικότητα.

Ποιός έχει, τώρα, δημιουργήσει την μορφή του ανθρώπου ; Ποιός έχει μορφοποιήσει το υλικό σώμα, με τόσο περίπλοκο τρόπο, ώστε να ζει άνετα μια Οντότητα; Αυτό είναι έργο της Μόνιμης Προσωπικότητας, σε αντιδιαστολή προς την προσωρινή προσωπικότητα, ή απλώς προσωπικότητα, που δεν είναι παρά το προσωπείο της Μόνιμης Προσωπικότητας!

Όμως, και η προσωρινή προσωπικότητα, που είναι κοινό δημιούργημα της ίδιας της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης και Μόνιμης Προσωπικότητας, η οποία την προεκτείνει, αποκτά και αυτή δική της ζωή, γιατί ο ΘΕΟΣ, από τον οποίον τα πάντα εκπορεύονται, προεκτείνει μόνον ζωντανές μορφές .

Η ζώσα αυτή προσωπικότητα είναι ικανή, διαλογιζόμενη και επιθυμούσα, να προεκτείνει αιθερική και νοητική ύλη και να δημιουργήσει τα λεγόμενα [Στοιχειακά ►](#). Ο προορισμός της, ωστόσο, είναι να εφοδιάσει την Μόνιμη Προσωπικότητα, με γνώση και εμπειρία, και ουδέν πέραν αυτού !

Σαν προσωρινή προσωπικότητα, είμαστε θνητοί ! Περιλαμβάνει δε, στην περίπτωση αυτή, ο όρος προσωπικότητα, το υλικό σώμα, τις επιθυμίες, τις σκέψεις, τις επιδιώξεις και γενικά, ολόκληρο το φαινόμενο της ζωής.

Δεν πρέπει να ανησυχούμε, γνωρίζοντας ότι, σε κάποια στιγμή, η προσωρινή μας προσωπικότητα και το υλικό σώμα θα διαλυθούν! Το ίδιο θα συμβεί και στο ψυχικό και στο νοητικό σώμα. Ωστόσο, κάτι μένει ! Μένουμε εμείς οι ίδιοι ! Εμείς, που αυτήν την στιγμή λέμε, εγώ, είμαι Εγώ. Που νοιώθουμε σαν Εγώ, που αισθανόμαστε, χωρίς να σκεπτόμαστε το όνομά μας και που λειτουργούμε σαν εσώτερη φύση, πέρα από την επιρροή των συναισθημάτων.

Πόσες σκέψεις και επιθυμίες δεν έχουμε αποβάλει για να τις διαδεχθούν ωριμότερες και καθαρότερες και πόση ύλη δεν απορρίπτουμε, όταν την θεωρούμε άχρηστη; Όπως δεχόμαστε, αποβάλουμε κιόλας ! Αλλά ποιός δέχεται; Ποιός επιλέγει; Ποιός αποβάλλει; Η προσωπικότητα εαυτός μας ! Το σημερινό μας όνομα, οι επιθυμίες μας ο σκέψεις μας, τα ενδιαφέροντά μας, όλα αυτά, θα συνεχίσουν, μετά την διάλυση του υλικού μας σώματος, να υπάρχουν στον ψυχικό κόσμο. Ο Άνθρωπος δεν προεκτείνεται μόνο στον παχύλο υλικό κόσμο, αλλά και στον ψυχικό και τον νοητικό. Ο Θάνατος, εν τούτοις, ως φαινόμενο, γιατί είναι μόνον φαινόμενο, αφορά μόνον στο παχύλο υλικό σώμα.

Τρομάζουμε, ζώντας στη Γη και βλέποντας μία προσωπικότητα να απέρχεται (πεθαίνει) και το υλικό της σώμα να διαλύεται. Όμως, εκείνος που φεύγει δεν έχει αυτή την εντύπωση, γιατί δεν αντιλαμβάνεται το φαινόμενο του θανάτου, όπως εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε το φαινόμενο του ύπνου. Διότι, κατά την διάρκεια του ύπνου, ο άνθρωπος βγαίνει από το υλικό του σώμα. Όμως δεν αισθάνεται πόνο ! Είναι και αυτό μια κατάσταση αναγκαία !

Πολλές φορές ο άνθρωπος, βλέποντας τον συνάνθρωπό του να απέρχεται και να αφήνει πίσω του το υλικό σώμα, διερωτάται: Υποφέρει; Πονεί ; Σίγουρα, όχι ! Ο πόνος είναι μία αντίληψη, που την συναντάμε μόνον μέσα στο φαινόμενο της ζωής και όχι του θανάτου ! Ας μη αδικούμε την θεία κατάσταση της απαλλαγής της προσωπικότητάς μας από το υλικό σώμα, όταν δεν το χρειάζεται πλέον !

Μετά το θάνατο, το Μόνιμο Άτομο, από ουσία και ύλη, που ήταν μέχρι τώρα, μετατρέπεται σε φως ! Η γνώση μετατρέπεται σε Σοφία !

Έχουμε, για παράδειγμα, το πυρ, που μας δίνει την φλόγα, όσο έχει κάτι υλικό για να κάψει. Όταν εξαντληθεί το καύσιμο, το φως παύει να υπάρχει για τα υλικά μάτια μας.

Το κοσμικό, όμως, φως, είναι διάχυτο γύρω μας. Είναι η αιθερικότητα - ζωϊκότητα, από την οποία κτίζονται το Μόνιμο Άτομο και η Μόνιμη Προσωπικότητα. Σαν Μόνιμη προσωπικότητα ο εαυτός μας, είναι Αγιοπνευματικός. Σαν Αυτοεπίγνωση, είναι Λογοϊκός. Μην φαντασθούμε, όμως ότι είμαστε γεννήματα του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ !

Άλλος είναι ο ΠΑΤΕΡΑΣ μας ! Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, ωστόσο, μας αποκαλεί « **Πηγαίνω εις τον Πατέρα Μου και Πατέραν σας, Θεόν μου και Θεόν σας** », λέγει.

Εκείνος, είναι ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ! Κάθε ένας από μας σαν Ψυχή Αυτοεπίγνωση, είναι ένας Λόγος ! Μα υπάρχουν πολλοί Λόγοι; Τόσοι, όσοι και οι Αρχάγγελοι ! Κάθε Αρχάγγελος, μυριάδες Αρχάγγελοι, του ιδίου γένους, είναι όλοι Λόγοι.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ δε ΛΟΓΟΣ, είναι η πληρέστερη έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Είναι, σύμφωνα με την Εκκλησία μας, « **Ο Των πάντων Αγίων, ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΛΟΓΟΣ** »!

Ωστε, να μην υποτιμάμε τους εαυτούς μας, όταν ζούμε στον παχύλο υλικό κόσμο, σαν προσωρινές προσωπικότητες και μας κτυπούν ανελέητα τα πάθη και οι επιθυμίες. Εμείς είμαστε Θείες Μονάδες, ολοκληρωμένα μέρη του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, Υιοί του Ανθρώπου !

Ας μη λατρεύσουμε, όμως, την Ιδέα- Άνθρωπο, αλλά ΕΚΕΙΝΟΝ, που, μέσα στον Θείο Διαλογισμό Του, εδημιούργησε τις Ιδέες και τα Σύμπαντα ! Το Μεγαλείο του Δημιουργού, το διηγούνται οι Ουρανοί του παχύλου υλικού κόσμου !

Το διηγούνται, εντονότερα, οι ψυχικοί κόσμοι ! Και ακόμη περισσότερο, το διηγούνται και το εκφράζουν οι νοητικοί κόσμοι !

Όμως, κανείς, ούτε άνθρωπος, ούτε αρχάγγελος, ούτε άγγελος, δεν χρειάζεται να διηγηθεί το Μεγαλείο του ΑΙΩΝΙΟΥ, πέραν των κόσμων αυτών ! Οι Θείες Μονάδες ζούν το Μεγαλείο του ΥΨΙΣΤΟΥ, ανά πάσαν στιγμή, ευρισκόμενες μέσα στην χαρά του ΚΥΡΙΟΥ τους !

Η γήινη χαρά, είναι ένα τίποτα, μπροστά στην Μακαριότητα ! Το τι είναι, όμως, Μακαριότητα, δεν μπορούν το εκφράσουν ανθρώπινοι λόγοι : « **Οφθαλμός ουκ είδεν, ούς ουκ ήκουσεν και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβησαν, α ητοίμασεν ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ τοις αγαπώσιν την Επιφάνειαν Αυτού** »!

Αυτός που θα μας εισαγάγει στην Βασιλεία τών Ουρανών, βαπτίζοντάς μας « **εν πνεύματι και πυρί** », είναι « **Ο των πάντων Αγίων, ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΛΟΓΟΣ** ».

Με το βάπτισμα αυτό θα εισέλθουμε στην ΘΕΩΣΗ !

Το βάπτισμα, που δίνει η Αγιοτάτη του Χριστού Εκκλησία, είναι βάπτισμα «**εις άφεςιν αμαρτιών**». Ο Άγιος Ιωάννης, όμως, ο Πρόδρομος, είχε πεί « **Ο οπίσω μου Ερχόμενος-και εννοούσε τον ΧΡΙΣΤΟ ΛΟΓΟ-θα σας βαπτίσει εν πνεύματι και πυρί**»!

Ο θάνατος, ακόμα και μετά από μια πολύχρονη ασθένεια, είναι ανώδυνος. Θα δούμε τον άρρωστο να υποφέρει γιατί αυτό επιβάλλει το ΚΑΡΜΑ του, αλλά αυτό είναι ένα φαινόμενο της ζωής, μέσα στην παχύλη ύλη. Ο απερχόμενος αισθάνεται πιο ελαφρύς, πιο ελεύθερος και, εάν είχε το υλικό του σώμα πληγές, δεν θα τις έχει στο ψυχικό αντίστοιχο.

Όταν εξελιχθεί, θα βρεθεί σε ανάλογο πεδίο ή υποπεδίο τού ψυχικού κόσμου, σύμφωνα με την ζωή της τελευταίας του προσωπικότητας και με όσα έχει αποτυπώσει στο Μόνιμο Άτομο.

Το Μόνιμο αυτό Άτομο δεν είναι, σε σύγκριση με τον εαυτό μας, τίποτα περισσότερο απ' ότι είναι τα διάφορα σώματά μας (παχύλο, ψυχικό, νοητικό). Είναι, όμως, κάτι, που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, σαν σκεπτόμενες οντότητες, για να γνωρίσουμε τον εαυτό μας, μέσα στο φαινόμενο της ζωής. Είναι, ας πούμε, το ημερολόγιο της Μόνιμης Προσωπικότητας.

Ωστόσο, το βιβλίο αυτό συνοδεύει πάντοτε την Μόνιμη Προσωπικότητα, χαράσσοντάς της τον πόνο και την χαρά, την πορεία προς την τελεολόγηση

Και προβάλλει το ερώτημα τώρα, ποιο όνομα θα φέρει προσωπικότητα, όταν εισέλθει στον νοητό κόσμο, αφού μέσα στο Μόνιμο Άτομο, έχει καταγράψει χιλιάδες ονόματα ; Ποιες επιθυμίες θα κουβαλάει μαζί της, αφού αλλάζει καθημερινά και σε κάθε ηλικία; Ποιές θα είναι οι σκέψεις της;

Η Μόνιμη Προσωπικότητα κουβαλάει, τώρα μαζί της, μόνον την εμπειρία. Τίποτε άλλο !

Εισέρχεται στην Ψυχή Αυτοεπίγνωση και εκεί, όπως λέγει ο Απόστολος τών Εθνών « **το φθαρτόν θα ενδυθεί την αφθαρσίαν και το θνητόν, την αθανασίαν** »!

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι ο άνθρωπος, μέσα στον νοητό κόσμο, διατηρεί μόνον τις εμπειρίες που έχει απο τους τοποχρονικούς κόσμους και δεν θυμάται λεπτομέρειες.

Ας ανακεφαλαιώσουμε τώρα, χάριν καλλίτερης αντίληψης, την έννοια της Αυτοεπίγνωσης, στις διάφορες εκφράσεις της.

Διότι η Αυτοεπίγνωση είναι μία, παρόλο ότι την συναντάμε σε τρία στάδια (Ψυχή Αυτοεπίγνωση, Μόνιμη Προσωπικότητα, προσωρινή προσωπικότητα).

ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΗ, ΩΣ ΓΕΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ : Είναι η επίγνωση του Εαυτού μας στα διάφορα στάδια της έκφρασής του και της υπόστασής του. Μολονότι η Αυτοεπίγνωση δεν είναι τοποχρονική κατάσταση, πρέπει, εν τούτοις, για να γίνει αντιληπτή, να ακτινοβολήσει μία προσωπικότητα εντός των τοποχρονικών γεγονότων.

Είμαστε εικόνα και ομοίωση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ! Ως προς τί, όμως, είμαστε εικόνα και ομοίωσή Του ;

ΠΡΩΤΟΝ : Έχουμε την Αυτάρκεια, που είναι Θεία Φύση

ΔΕΥΤΕΡΟΝ : Μπορούμε, ως Λογοϊκή έκφραση του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, να εκφραζόμαστε μέσα στο δικό μας σύμπαν, που είναι ο μικρόκοσμος, όπως και ΕΚΕΙΝΟΣ εκφράζει τον ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ Λογοϊκά, μέσα στα Σύμπαντά ΤΟΥ.

ΤΡΙΤΟΝ : Διότι έχουμε τη δύναμη του σκέπτεσθαι συναισθάνεσθαι και του ζειν. Μπορούμε, δηλαδή εκφράσουμε τον Εαυτό μας, σαν Βούληση ανεξάρτητη από το περιβάλλον.

Ο άνθρωπος, με δική του ελεύθερη βούληση, δημιουργεί τους χωριστικούς κόσμους, και δημιουργεί, επίσης, ένα νέο εαυτό, την προσωρινή προσωπικότητα, που εκφράζει τον εαυτό της, μέσα στους κόσμους αυτούς, κατά ατελή θα λέγαμε, τρόπο. Η ελλιπής ή ατελής αυτή έκφραση τής αυτοεπίγνωσης μας δίνει την έννοια του κακού. Ωστόσο στην πραγματικότητα, κακό δεν υπάρχει. Εκείνο, που δημιουργεί την έννοια του κακού, είναι η έλλειψη αρμονίας που ερμηνεύεται σαν απουσία του αγαθού.

Το κακό είναι μόνο μία αντιληπτή κατάσταση και συναντάται μόνο στους τοποχρονικούς κόσμους. Το κακό, ή γεγονότα ακόμη που μας δίνουν την έννοια του κακού, θα τα συναντήσουμε μέσα στον χρόνο και τον χώρο, κυρίως στον κόσμο των τριών διαστάσεων και, βεβαίως, στον κατώτερο νοητικό κόσμο, σαν κολάσεις. Αλλά, όλοι αυτοί οι κόσμοι, είναι κόσμοι χωριστικότητας, όχι κόσμοι του ΟΛΟΥ.

Το κακό δεν υπάρχει στον Νοητό Κόσμο ! Όσοι έχουν εισέλθει στον Νοητό Κόσμο, βλέπουν ότι εκεί δεν υπάρχει κακό, ούτε μπορούν να διαδραματισθούν καταστάσεις που να δίνουν την έννοια του κακού. Εκεί βασιλεύει η αρμονία ! Και όπου υπάρχει η αρμονία, το κακό απουσιάζει παντελώς!

ΨΥΧΗ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΗ : Γνωρίζουμε ότι είμαστε προεκτάσεις του ΑΠΟΛΥΤΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ στην Πολλαπλότητά ΤΟΥ.

Επίσης ότι σαν προεκτάσεις, βρισκόμαστε μέσα στον κόσμο της ύπαρξης, την ίδια στιγμή που είμαστε και μέσα στον κόσμο του ΕΙΝΑΙ. Είμαστε στον κόσμο του ΕΙΝΑΙ σαν Θεία Μονάδα και υπάρχουμε, σαν προέκταση - Θεία Αυτοεπίγνωση Δεν είμαστε ακόμα Ψυχή Αυτοεπίγνωση. Ψυχή Αυτοεπίγνωση γινόμαστε, μόλις περάσουμε μέσα από ιδέα του Ανθρώπου, οπότε αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας σαν κάτι το πλήρες, που είναι, ωστόσο, ξεχωριστό από το ΟΛΟΝ.

Η ψυχή Αυτοεπίγνωση είναι και ύπαρξη και υπόσταση, που μπορούμε να ονομάσουμε υπόσταση, είναι εκείνο της εκκίνησης. Αυτό της ύπαρξης, είναι το άλλο άκρο της ευθείας, αυτό που βυθίζεται μέσα στους κόσμους της εμπειρίας και της ανέλιξης.

ΜΟΝΙΜΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ: Είναι η προέκταση, η σκιά τρόπον τινά, της Ψυχής Αυτοεπίγνωσης μέσα στους κόσμους της χωριστικότητας, η οποία διυλίζει την γνώση και αποσταλάσει Σοφία!

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ : Θα την συναντήσουμε και ως παρούσα προσωπικότητα, ή απλώς προσωπικότητα Είναι η προέκταση της Μόνιμης Προσωπικότητας στον κόσμο των τριών διαστάσεων, με παράλληλη παρουσία και στους άλλους κατώτερους κόσμους. Είναι αυτή που χρησιμοποιεί τις αισθήσεις και παίρνει τις γεύσεις, βάσει των οποίων διαμορφώνεται ο χαρακτήρας. Η Προσωπικότητα αυτή ερμηνεύει, επίσης τις εντυπώσεις και καθορίζει τις αντιδράσεις, που διαμορφώνουν σιγά-σιγά την εκλεπτυσμένη επιλεκτικότητα, η οποία οδηγεί στην απόσπαση του ανθρώπου από τα βαρέα και στην ανύψωσή του στα λεπτά και τα αιθέρια !

Από τη σύλληψη ως την αγκαλιά της μάνας

Μέρος 1ο – η Επιλογή

(Το συγκεκριμένο άρθρο, είναι βασισμένο στην Διδασκαλία του Στυλιανού Αττεσλή, του «Δάσκαλου» των Ερευνητών της Αλήθειας και το συνέταξε ο κος Ντίνος Αναγνωστόπουλος - ιατρός ορθοπεδικός - μεμνημένος στον κύκλο τών Ένδον.

πηγή : <http://ippokratiadiaviosi.gr>)

Το τεστ βεβαίωσε την εγκυμοσύνη.

Η Μάνα ζήτησε αυθόρμητα προστασία και καθοδήγηση.

Στον κόσμο που ζούμε κάθε μέρα είχαμε Οδηγό κ Εκπαιδευτή τον «Δάσκαλο».

Τώρα, όμως, ανταποκρίθηκε και από τον Ουρανό, πρώτος στο κάλεσμα, ο Δάσκαλος Γιοχανάν (Ιωάννης ο Ευαγγελιστής).

- Πώς αισθάνεσαι; Ρώτησε την Μάνα.
- Συγκίνηση και Χαρά, του απάντησε.

Πέρασε λίγος καιρός, για να «ακούσει», κάπως από μακριά, κάπως από το βάθος την ίδια απάντηση. Ήταν από μια φωνούλα, που παρακολουθούσε διακριτικά να μεγαλώνει κύτταρο-κύτταρο το όχημα για το καινούργιο της ταξίδι. Στους υπεραισθητούς κόσμους κατά το τέλος του κύκλου μιας Προσωπικότητας φτιάχνεται το σχέδιο της επόμενης ενσάρκωσης.

Το σχέδιο είναι λεπτομερές. Εξαρτάται από το βαθμό καθαρότητας της Ψυχής από τα εναπομένοντα μαθήματα, από την ρύθμιση χρεοπιστωτικών εκκρεμοτήτων, όπως και από τον συγκεκριμένο ρόλο, με τον οποίον θα συμβάλλει η συγκεκριμένη Ψυχή κατά την νέα της ενσάρκωση στην εξέλιξη του συνόλου της κοινωνίας των ανθρώπων.

Δεν περιλαμβάνει, δηλαδή, το σχέδιο μόνο το σκοπό της ενσάρκωσης, αλλά είναι μια λεπτομερής καταγραφή, ένας λεπτομερής σχεδιασμός, μια λεπτομερής περι-

γραφή όλων των ενεργειών που πρέπει να εκτελεστούν, μια λεπτομερής περιγραφή όλων των δραστηριοτήτων τις οποίες θα εκτελέσει το όν σε πολύ καθορισμένο χρονικό διάστημα, προκειμένου να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός.

Παρά ταύτα, άσχετα αν οι Νόμοι του Αιτίου προς το Αποτέλεσμα (Ειμαρμένη, Κάρμα) δώσουν το κατάλληλο περιβάλλον στην Ψυχή Αυτοεπίγνωση, για να επαν-ενσαρκωθεί, δεν αφαιρείται από την ανθρώπινη Προσωπικότητα η δυνατότητα της προσωπικής Βούλησης, των επιλογών και των αποφάσεων.

Με αυτή τη διαδικασία επιλέγεται η δόνηση της Ψυχής με την οποία θα γίνει γνωστή στον χώρο, μέσα στο κοσμικό σύμπαν.

Αυτή η συγκεκριμένη δόνηση, που την επιλέγει η Ψυχή μαζί με τους Πνευματικούς Νόμους, προκειμένου να γνωστοποιήσει στο σύμπαν την παρουσία της, θα προκαθορίσει το χαρακτήρα και την μορφή του ατόμου που θα γεννηθεί, αλλά και το περιβάλλον στο οποίο θα έλθει.

Οι ψυχές έχουν αφεθεί στην διάθεση του Σύμπαντος. Και την ώρα συνεύρεσης ενός ζεύγους ανθρώπων επιλέγεται μια Ψυχή, που η δόνησή της αντιστοιχείται προς τον κοινό κραδασμό, τον οποίον θα εκπέμψει το ζεύγος γονέων κατά την στιγμή του αμοιβαίου οργασμού. Όχι ο πιο δυνατός κραδασμός, αλλά ο πιο κατάλληλος.

Έκτοτε η Ψυχή πλάθει το σώμα της. Και φτιάχνει τα χαρακτηριστικά της, τις αδυναμίες της, τις ικανότητές της, τα προβλήματά της.

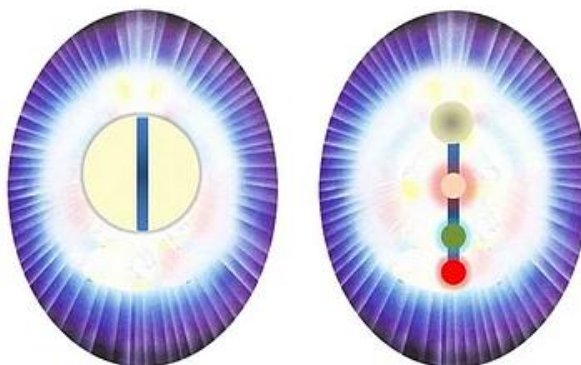
- Άρα – τον ρώτησα – δεν επιλέγει η ίδια η Ψυχή, πού θα κατέβει ;
- Και ναι και όχι.

Καταρχήν η ίδια δεν μπορεί να επιλέξει σε ποιά κατάσταση θα βρει τον κόσμο όταν γεννηθεί.

Και έπειτα σημαντικό ρόλο παίζει η ώρα της σύλληψης. Είναι σαν να άνοιξε σε κατάλληλο χρόνο το κανάλι καθόδου.

Μετά την επιλογή του γονεϊκού της περιβάλλοντος– λέει ο Δάσκαλος Αττεσλής – ενεργοποιεί η Ψυχή το πλέον κατάλληλο σπερματοζώαριο με καθορισμένο γονιδίωμα (συνδυασμοί DNA), αυτό, δηλαδή, που χρειάζεται, για να εμφανιστούν τα χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης προσωπικότητας και να προωθηθεί το πρόγραμμα της ενσάρκωσης. Το επιλεγμένο σπερματοζώαριο, κατόπιν, θα εισχωρήσει στο ωάριο, θα γίνει η σύλληψη και θα αρχίσει να σχηματίζεται – υπό την καθοδήγηση αρχικά της Μόνιμης Προσωπικότητας και των Αρχαγγέλων–το μελλοντικό παχύλο σώμα, ο φορέας της καινούργιας Προσωπικότητας.

Ο «Δάσκαλος», καθώς παρακολουθεί ενορατικά, περιγράφει την αόρατη διαδικασία στα αιθερικά πεδία, από την οποίαν θα προκύψει η μορφή του νέου ατόμου. Αξίζει να παρακολουθήσουμε την περιγραφή.

Ο πνευματικός πυρήνας του νέου ατόμου περικλείεται σε ένα ωοειδές Νοητού Φωτός. Στο κέντρο αυτού του ωοειδούς βρίσκεται η Ψυχή Ανώτερος Εαυτός.

Σ' αυτό το ωοειδές αρχίζει να εργάζεται ο Χριστός Λόγος μαζί με το Άγιο Πνεύμα και με την Ψυχή.

Μέσα στο ωοειδές δημιουργείται πρώτα μια γραμμή και μια σφαίρα φωτός που περικλείει την γραμμή.

Η σφαίρα ανεβαίνει στο άνω άκρο της γραμμής και θα γίνει το κεφάλι του ανθρώπου. Η γραμμή θα αποτελέσει την σπονδυλική στήλη του ατόμου.

Πάνω στην σφαίρα θα δρα η Πανσοφία, η Παντοδυναμία και η Παναγαθότητα.

Στο κέντρο της Γραμμής θα δρα ο Χριστός Λόγος. Θα γίνει ο Ιερός Δίσκος της Καρδιάς. Στο κατώτερο σημείο της γραμμής θα δρα το Άγιο Πνεύμα.

Το κάτω σημείο έχει δυο πόλους, δύο κέντρα ενέργειας. Το πιο χαμηλό θα είναι τα γεννητικά όργανα και λίγο πιο πάνω το Ηλιακό πλέγμα..

Ένας επιστήμων εμβρυολόγος σ' αυτήν την περιγραφή, που αφορά το «ενεργειακό» σώμα του νέου ατόμου, ασφαλώς θα θυμηθεί την κατοπινή αρχική μικροσκοπική εικόνα ενός ανθρώπινου εμβρύου 10-20 ημερών (εμβρυική άλως, μυελική αύλακα, κεφαλική απόφυση, αμάρα κλπ).

Και συνεχίζει ο «Δάσκαλος»:

Τότε αρχίζουν οι πρώτοι κραδασμοί δημιουργίας. Ένας Μιχαήλ κάτω από το Άγιο Πνεύμα προκαλεί τους κραδασμούς και παράγει μια σφαιρική κίνηση ως ρομφαία πύρινη και περιστρεφόμενη.

Αμέσως το ιερό Πυρ παίρνει την θέση του στο κάτω-κάτω άκρο της γραμμής.

Μέρος 2ο – Η κύηση

Σε κάθε κάθοδο η «**Ψυχή ΕΓΩ Εαυτός**» (Μόνιμη Προσωπικότητα) θα δώσει στη νέα Προσωπικότητα το ένα δέκατο της συμπυκνωμένης από το παρελθόν γνώσης–εμπειρίας (συνειδητότητα). Τα εννιά δέκατα της Παρούσας Προσωπικότητας θα κτιστούν στην διάρκεια της ενσάρκωσης. Ανάλογα με τα θεμέλια θα είναι και το υπόλοιπο σπίτι.

Κατά την κάθοδο της Ψυχής και σχετικά με τις δυνατότητες, με τις οποίες έχει προ-ετοιμασθεί για τις ανάγκες του προγράμματος, θα διαμορφωθεί και ο κύκλος των πιθανοτήτων της νέας ενσάρκωσης.

Καταρχήν η Προσωπικότητα του εμβρύου που επικοινωνεί και συνομιλεί με τους γονείς του είναι ακόμα η Μόνιμη Προσωπικότητα με τον αντίστοιχο βαθμό συνειδητότητας από όλο το μακρό παρελθόν της. Έχει σε λειτουργία την ψυχική αντίληψη, έχει διανοητική διαύγεια και γνωρίζει το σχέδιο της επικείμενης ενσάρκωσης σε όλες τις λεπτομέρειες. Ακόμα δεν έχει αρχίσει, να διαμορφώνεται η Παρούσα Προσωπικότητα της συγκεκριμένης ενσάρκωσης.

Ο Δάσκαλος Γιοχανάν κάθε μέρα παρακολουθούσε και συντηρούσε τις ισορροπίες. Η σοφή Του καθοδήγηση συνεργαζόταν με την ικανότητα οραματισμού της Μάνας. Αυτό το χρώμα σε τούτο το ενεργειακό σου κέντρο, το άλλο χρώμα εκεί, στο άλλο κέντρο. Και με τις ευγενικές του και επιτήδειες ερωτήσεις βοηθούσε να αναδύονται στην συνειδητότητα τα κρυμμένα ή απωθημένα αισθήματα της Γυναίκας.

Ένα σώμα, που τώρα, πια, είναι το πεδίο όπου ο Δημιουργικός Νόμος έχει αναπτύξει τόσο έντονα την δράση του. Συναισθήματα που η έντασή τους από μέρα σε μέρα μεγάλωνε, αλλά και πόρτες ανοιχτές, ρωγμές στο πλανητικό ηλεκτρομαγνητικό πεδίο με κίνδυνο εισόδου ξένων ενεργειών, που θα διατάρασσαν την αρμονία.

Η Θηλυκή φύση είχε πάλι ανακτήσει το ρόλο της. Το μυαλό υπάκουε. Μια ανθρωπινή προσωπικότητα εν τη γενέσει της, μια Ψυχή, ένας Φύλακας, τέσσερις Αρχάγγελοι και το πνεύμα της παχυλής ύλης σε φυσική ισορροπία στην μικρή αυτή κοινωνία. Και διαρκής η προστασία των Δασκάλων του Αοράτου.

- Να τον ακούς ! – της είπε μια μέρα ο Δάσκαλος Γιοχανάν – σου μιλάει συνεχώς. Ακόμα και όταν κοιμάσαι. Μίλα του και συ. Θέλει να μάθει για σένα, για τον πατέρα του, για τα αδέρφια του. Ακούμπα το χέρι σου εκεί που μεγαλώνει το κορμάκι του και μίλα του. Και όταν ο πατέρας επιστρέφει στο σπίτι, να πλησιάζει και εκείνος, να τον χαϊδεύει και να του μιλάτε μαζί.

Η επικοινωνία, βέβαια, είναι μέτρια. Η Ψυχή μπορεί να επικοινωνεί με τους γονείς. Η διαδικασία, όμως, είναι σχεδόν μονόπλευρη. Η φωνή της δεν ακούγεται από τους πιο πολλούς γονείς.

- Θα πρέπει να βρείτε μια γλώσσα καλής επικοινωνίας με το παιδί, μια γλώσσα να σας ακούει και να σας καταλαβαίνει. Και δεν θα πρέπει να αφήσετε τις συνθήκες της καθημερινότητας, να παρεμβάλλονται στις σχέσεις σας ή να θέλετε να επιβληθούν στο παιδί, όσο «σωστές» και αν τις θεωρείτε.

Η Ψυχή αντιλαμβάνεται μόνη της πολλές καταστάσεις. Έχει συνείδηση και αισθάνεται. Δεν κατέχει, όμως, ακόμα, **αυτοεπιγνωσιακή συνείδηση**.

Το παιδί αρχίζει να αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και να δομείται η ξεχωριστή Παρούσα Προσωπικότητα **κατά την πρώτη εισπνοή**.

Από την αρχή της εγκυμοσύνης – θα πει σε άλλο μάθημα ο «Δάσκαλος» – και μέχρι το κύημα να πάρει την μορφή του ανθρώπου, η Ψυχή είναι κοντά του και το παρακολουθεί. Αλλά δεν έχει κάνει, ακόμα, κατοχή του κυήματος.

Τα έμβρυα αντιλαμβάνονται το εξωτερικό τους περιβάλλον όχι μέσω του φωτός, αλλά μέσω ήχων και δονήσεων – κραδασμών. Αυτή η αντίληψη για την διαμορφούμενη Προσωπικότητα είναι υποσυνείδητη και όχι συνειδητή.

Η πλήρης αντίληψη τού Εαυτού ως ξεχωριστή Παρούσα Προσωπικότητα, ως Εγώ, έρχεται μετά **το έβδομο έτος τής ηλικίας**. Τότε ζει το Εγώ του. Τότε αποκτά πλήρη εποπτεία της Παρούσας Προσωπικότητας, αν και από την στιγμή της γέννησης, ή λίγο μετά αρχίζει η εποπτεία, όμως είναι μερική. Εφόσον το νεογνό ή το νεαρό παιδί δεν έχει αποκτήσει ακόμα συνείδηση διάκρισης μεταξύ των δύο Εγώ, δεν είναι και υπεύθυνο για τις πράξεις του. Γι' αυτό στην βάπτιση συνιστούσαν παλιότερα : πάρε το παιδί σου και πρόσεχε το μέχρι το 7ο έτος.

Οι γονείς, ακόμα και όταν δεν είναι σίγουροι, ότι η Ψυχή τούς ακούει, οφείλουν να της μιλούν και να δίνουν πληροφορίες με λεπτομέρειες για την πορεία της εγκυμοσύνης, για την φύση των συναισθημάτων των μελών της οικογένειας, για τα αισθήματα της αναμονής τους, για την προετοιμασία του τοκετού.

Μια μέρα ο Δάσκαλος από το Αόρατο στράφηκε στον Πατέρα και του είπε:

- Το παιδί σου χρειάζεται την πατρική παρουσία. Από τώρα καταγράφει καταστάσεις, που προέρχονται από το περιβάλλον του.
Και εσύ έχεις καθήκον να προστατέψεις αυτόν που έρχεται και η Μαμά του έχει υποχρέωση να σχεδιάσει το μέλλον του.
- Σε τι συνίσταται η προστασία του ; ρώτησε ο Πατέρας.
Ενίσχυση της Βούλησής του και ταύτιση με το Θείον.

- Εσύ και η Μητέρα πρέπει να φροντίσετε, ώστε το παιδί δεν πρέπει να βιώνει πολύ μεγάλες ενεργειακές και συναισθηματικές διακυμάνσεις. Πρέπει οι όποιες διακυμάνσεις να είναι μικρού εύρους. Τα επίπεδα της ανώτερης και κατώτερης ενεργειακής κατάστασης να μην διαφέρουν μεταξύ τους πολύ. Το καλύτερο, βέβαια, είναι σταθερή ενέργεια σε υψηλότερα επίπεδα. Αλλά, είναι καλύτερα, να είναι έστω και πιο χαμηλά τα επίπεδα της ενέργειάς σας, αρκεί να μην υπάρχουν μεγάλες διακυμάνσεις, μεγάλες μεταβολές από την μια στιγμή στην άλλη, από την μια μέρα στην άλλη.

Η επικοινωνία με την Ψυχή αυτή, που επέλεξε να έρθει κοντά τους εξαρτάται από την ευαισθησία των γονέων. Η μητέρα μπορεί πιο εύκολα να επικοινωνήσει με το παιδί της και είναι αρκετές φορές που παίρνει τα μηνύματά του. Είναι αρκετές φορές που έχει πάρει πληροφορίες από το παιδί της, σχετικά με την Προσωπικότητά του. Προετοιμάζεται έτσι για την κοινή τους ζωή. Συχνά πληροφορείται, ποιο είναι το όνομά της νέας Προσωπικότητας, που αντιστοιχεί στην ιδιαίτερη δόνηση, με την οποίαν η Ψυχή αυτή γίνεται αντιληπτή στο σύμπαν.

Οι γονείς, όμως συνήθως, επιλέγουν μια δόνηση που έχει σχέση με τον θνητό κόσμο και την δική τους στάση απέναντι στο παιδί τους. Πόσο χαζή φαίνεται η επιλογή του ονόματος του «παππού», της «γιαγιάς» ή άλλου συγγενή.

Μοιάζει σαν να πιστεύουν, ότι θα επαναληφθεί η ίδια προσωπικότητα και η ίδια ιστορία κάποιου προγόνου τους. Εξάλλου συχνά οι γονείς φοβούνται τα νέα ονόματα στην οικογένεια.

Οι πιο εξελιγμένες ψυχές στέλνουν και οδηγίες. Από αυτές μερικές φορές φαίνεται η ψυχική δοκιμασία, στην οποία υποβάλλονται κατά την διαδικασία της ενσάρκωσής τους.

Όλοι γεννιούνται στην Γη για να φορέσουν το χωμάτινο ντύσιμό τους, να συναντήσουν παλιούς γνωστούς, να ερευνήσουν το περιβάλλον φυσικό, κοινωνικό και ατομικό, να γεμίσουν εμπειρίες, να διευρύνουν την συνειδητότητά τους, ή να συμβάλλουν ως βοηθοί στην εξέλιξη των αδελφών Ψυχών.

Έρχονται, όμως στον κόσμο της πυκνής ύλης, όπου είναι εμφανής η απροσδιοριστία, με την συνοδεία του υπαρξιακού φόβου, γι' αυτό συνοδεύονται από ένα αίσθημα ανασφάλειας.

Μια άλλη μέρα ο Δάσκαλος Γιοχανάν της είπε :

- Να του λέτε και να του δείχνετε, πόσο πολύ τον αγαπάτε.
- Καθησυχάστε τον.

Σχηματίστε το όραμα της κοινής αγκαλιάς σας, να το ενεργοποιείτε κάθε μέρα και να το προβάλετε –όπως σας έχω δείξει– να το βλέπει. Να ησυχάζει.

Την επομένη μιας γιορτής ρώτησε η Μάνα.

- Απόψε τον ένοιωσα ανήσυχο.
- Εκείνο το ποτήρι κρασί, που άδειασες στο αίμα σας, ήταν ισχυρό ερέθισμα για τα ευαίσθητα κύτταρα της ηλικίας του μυαλού του.

Από την επόμενη μέρα άρχισε να επισκέπτεται το ζεύγος και ο Δάσκαλος Αττεσλής και όσο η εγκυμοσύνη εξελισσόταν, τους ενημέρωνε για τις απαραίτητες λεπτομέρειες, που χρειαζόταν.

Τον ρώτησα : τι σημαίνει γέννηση ;

Μου απάντησε:

- **Είναι η ακρόαση μιας Ψυχής από τον Κόσμο και η εφαρμογή τής δόνησής της σε ενέργεια και μόρια.**

Και άρχισε την ενημέρωση των γονιών και τις παραινέσεις.

- Έχουμε κάποτε τον βήχα του εμβρύου. Είναι η κραυγή του εμβρύου εντός της μήτρας. Είναι κλήση βοήθειας εξαιτίας απειλητικών παραγόντων, από τους οποίους κινδυνεύει η συναισθηματική ισορροπία.
- Ο βήχας του εμβρύου παρουσιάζεται τον 5-6 μήνα και δεν είναι αντιληπτός πάντα. Κυρίως η μητέρα νοιώθει μια εσωτερική ταραχή.
- Το έμβρυο προστατεύει την μητέρα όσο μπορεί. Ψυχές υψηλού επιπέδου φροντίζουν την καλή υγεία της μητέρας, όπως το βάρος της, αλλά και την συναισθηματική της κατάσταση και την ενισχύουν ψυχολογικά.
- Θέλω περισσότερο την παρουσία του Πατέρα. Ο Πατέρας να αρχίσει να προετοιμάζεται, ώστε όταν πλησιάζει ο καιρός του τοκετού θα ελαττώνει το χρόνο απασχόλησης στην εργασία του. Και προπαντός, όταν έρχεται στο σπίτι, δεν θα μεταφέρει τις έγνοιες από την εργασία του. Εκείνη, μάλιστα, την ημέρα του τοκετού δεν θα έχει καμιά επαγγελματική απασχόληση. Ούτε ένα τηλεφώνημα, που μπορεί να αξιολογηθεί σοβαρό για τα εξωτερικά πράγματα.
- Οι ίδιοι σας αποφεύγετε κάποτε να μιλάτε για τις τρέχουσες δυσκολίες της οικογένειας στα μεγαλύτερα παιδιά σας, προκειμένου να μην τα στενοχωρήσετε. Πολύ περισσότερο θα πρέπει να προστατεύετε το πιο μικρό σας παιδί. Και, μάλιστα, όταν αυτό το παιδί απορροφάει το περιεχόμενο της σκέψης σας και την ποιότητα των συναισθημάτων σας, είτε τα πείτε φωναχτά, είτε όχι. Μην το τρομάζετε με την απαισιοδοξία ή την οργή από δυσάρεστες επιπτώσεις στην οικογένειά σας εξαιτίας της ατέλειας της κοινωνίας σας. Ρωτήστε το τι θέλει από εσάς και θα καταλάβετε.

Πέρασαν μέρες· η Μάνα ρωτούσε. Όσπου μια μέρα ξύπνησε με την καθαρή απάντηση του παιδιού της:

- Ζητάω ασφάλεια, ζητάω τρυφερότητα και λίγο γάλα.

Είναι τα λόγια των Ψυχών που έρχονται.

Ο Πατέρας χάρηκε.

Η Μάνα, μόνο, ένιωσε μια μικρή ανησυχία και κάποιο σφίξιμο στην καρδιά της.

Μέρος 3ο – Η Γέννηση

Μια μέρα ρώτησα:

- «Δάσκαλε» παίρνουν ενέργεια τα έμβρυα;
- **Σε μια εγκυμοσύνη η Ενέργεια παραλαμβάνεται από τη Μητέρα από το Ηλιακό της πλέγμα.** Και διοχετεύεται στο Ηλιακό πλέγμα του εμβρύου, το οποίο είναι πιο μπροστά έξω από την κοιλίτσα του. Αργότερα το ηλιακό του πλέγμα θα παρασυρθεί μέσα, για να αρχίσει κατά την διαδικασία της πρώτης εισπνοής να ζει το νεογνό ως ξεχωριστό φαινόμενο ζωής. Όταν για διάφορους λόγους είτε αδυνατίζει η ενέργεια τής μητέρας, είτε επειδή κάποιες αιτίες δεν επιτρέπουν την κανονική διακίνηση τής αιθερικότητας στο σωματάκι του εμβρύου, έχουμε φθορά τού εμβρύου και θάνατο. Έχει διακοπή η αμοιβαιότητα του Δημιουργικού αιθέρα της Μητέρας προς την

δημιουργική εργασία που γίνεται στο έμβρυο. Το ηλιακό πλέγμα της μητέρας δεν παθαίνει τίποτε. Εκτός αν παραμείνει το νεκρό έμβρυο μέσα στην μήτρα για καιρό. Τότε, οι κραδασμοί που προκαλούν την σήψη του εμβρύου, μπορεί να επηρεάσουν και το Ηλιακό πλέγμα της Μητέρας. Και μπορεί και να πεθάνει. Μόλις αφαιρεθεί το νεκρό έμβρυο και διακοπεί η σύνδεση των δύο Ηλιακών κέντρων, η μητέρα γίνεται αμέσως καλά.

Όταν, όμως, η Ψυχή Αυτοεπίγνωση εισβάλλει στο αδρό υλικό σώμα, τότε είναι σαν να μπαίνει μέσα σε ένα σπίτι σκοτεινό και κρύο. Και είναι ένα σπίτι που άλλοι, οι γονείς του και οι Άγγελοι το έχτισαν γι' αυτή την Ψυχή.

Η Ψυχή μπορεί να αργήσει να εισδύσει οριστικά μέσα στο υλικό της σώμα. Η βύθιση της Ψυχής και η πλήρης κατάληψη του σώματος μπορεί να γίνει σε οποιαδήποτε περίοδο της κύησης. Όσο πιο εξελιγμένο είναι το πνευματικό Ον, τόσο πιο πολύ αργοπορεί να βυθισθεί. Κάποιες, μάλιστα, παλιές ψυχές μπαίνουν οριστικά μέσα στο υλικό τους σώμα κατά την διάρκεια που έχει αρχίσει ο τοκετός. Είναι, επιπλέον, δυνατόν να ορίσουν και τον χρόνο του τοκετού, μέχρι και το είδος του τοκετού. Ακόμα και πώς θα χειρίζονται τις ζωτικές λειτουργίες της πρώτης περιόδου της ζωής τους. Πρόκειται για ιδιορρυθμίες των Ψυχών, που οι « νεογνολόγοι » θα τις εντάξουν στην παθολογία του νεογνού. Για παράδειγμα, μια βασική λειτουργία αυτορρύθμισης είναι ο τύπος της αναπνοής, ή ο τρόπος εισόδου στον ύπνο.

Όταν, όμως, η Ψυχή εισδύσει στο αδρό υλικό της σώμα, το σχέδιο που συμφωνήθηκε στον Ουρανό αρχίζει να ξεχνιέται.

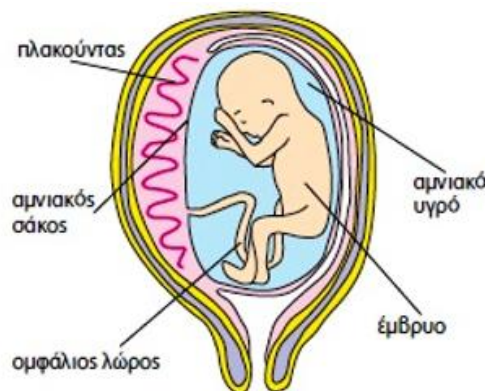
Αβεβαιότητα και ανασφάλεια.

Ο Αόρατοι Δάσκαλοι είπαν μια μέρα:

- Πρέπει να προετοιμάζεστε οι γονείς στην δημιουργία από κοινού μιας σκεπτομορφής, ότι θα τον υποδεχθείτε και θα τον αντιμετωπίσετε σαν μια λαμπερή προσωπικότητα. Μια προσωπικότητα όχι με εξωτερική ισχύ, αλλά μια προσωπικότητα που η ισχύς της θα είναι Εσωτερική! Αρκεί οι γονείς να γνωρίζουν τι θα πει εξωτερική και τι εσωτερική δύναμη.

Και συνέχισαν :

- Στον τοκετό πρέπει να ζητήσουμε να εξασφαλιστούν ορισμένες προϋποθέσεις, ακόμα και αν χρειαστεί αλλαγή γιατρού, εάν δεν θα συμφωνήσει με αυτές. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι οι εξής:
- Ο ομφάλιος λώρος να μην κοπεί και να παραμείνει ακέραιος επί 5 τουλάχιστον λεπτά μετά την έξοδο του παιδιού.

Υπέβαλα την ερώτηση:

- Μπορεί να δεθεί ο λώρος πριν από τα 5' και απλώς να μην κοπεί;

Η απάντηση ήταν:

- Ναι, αλλά και πριν δεθεί να μείνει τουλάχιστον τριάντα ως σαράντα δευτερόλεπτα ανοιχτός να κυκλοφορεί το αίμα. Σ' αυτή την περίοδο, που υφίσταται ακόμα η συνέχεια των ιστών, μεταβιβάζονται από την μητέρα στο παιδί απολύτως απαραίτητα στοιχεία.
- Να παρευρίσκονται στον τοκετό και οι δυο γονείς. Δεν θα κόψει ο Πατέρας τον ομφάλιο λώρο, καταπώς οι επαγγελματικοί θεατρνισμοί το έχουν επιβάλλει, ως, δήθεν, συμμετοχή του Πατέρα στην διεξαγωγή του τοκετού. Δεν επιτρέπεται το παιδί, να πρωτοδεί τον Πατέρα του να εκδηλώνει αιματηρή βία στο σωματάκι του. Αλλά ούτε και ο Πατέρας να «εθισθεί» στην άσκηση βίας στο παιδί του.
- Μόλις θα βγει το παιδί από την κοιλιά της Μαρμάς του, να τοποθετηθεί από την μαιευτήρα, ή έστω τον μαιευτήρα, επάνω στην κοιλιά και στο στήθος της Μαρμάς, αντί να παραδοθεί στις περιποιήσεις του προσωπικού της αίθουσας τοκετού.
- Όταν το πάρετε στα χέρια σας να πλυθεί με φρέσκο χαμομήλι βρασμένο, όχι πολύ ζεστό.

Για την μητέρα, αλλά και για το παιδί, θα είναι χρήσιμα λουτρά με χαμομήλι στην κοιλιά. Δημιουργούν μια μαγνητική ατμόσφαιρα χρήσιμη.

Αυτοί οι όροι είναι οι ελάχιστοι που απαιτούνται να τηρηθούν.

Την ώρα του τοκετού έχουμε ακόμα ένα πέρασμα από την ασυνειδησία, όπως και στην ώρα του φυσικού θανάτου. Είναι επώδυνο για το ΕΓΩ, επειδή ξαφνικά μπαίνει μέσα σε μια φυσική συνθήκη δυσάρεστη, η οποία το τρομοκρατεί.

Τυλίγεται από ένα σκοτάδι, κρύνει και φοβάται !

Τα γνωρίζουμε από τις ίδιες τις Ψυχές, όσες προλαβαίνουν να μας ενημερώσουν για τα αισθήματά τους λίγο πριν χάσουν την συνειδησή τους.

Μαμά δεν βλέπω, Μαμά κρύνω, φοβάμαι Μαμά !

Με το κόψιμο τού ομφαλίου λώρου αρχίζει να λειτουργεί το Ηλιακό πλέγμα του νεογνού.

Πιο πριν λειτουργούσε μόνο το Ιερό Πυρ κάπως πιο πίσω από τα γεννητικά όργανα.

Για πολλές μέρες μετά τον τοκετό, ίσως 40, τα ηλιακά πλέγματα μητέρας - παιδιού παραμένουν συντονισμένα και αισθάνονται αμοιβαίως διάφορα σωματικά αισθήματα (π.χ. πόνος), ή και ζουν κοινά συναισθήματα.

Συγχρόνως με την έναρξη λειτουργίας του Ηλιακού πλέγματος, αρχίζει να λειτουργεί και το κέντρο της Καρδιάς. Η Καρδιά έπαλε και πιο πριν, αλλά ο ιερός δίσκος της Καρδιάς ήταν σε ακινησία. Το παιδί παίρνει την πρώτη αναπνοή και τότε αρχίζει να λειτουργεί ο ιερός δίσκος της Καρδιάς.

Μετά τον τοκετό η Μητέρα ή και ο Πατέρας μπορούν να επικοινωνήσουν με την Μόνιμη Προσωπικότητα του παιδιού τους κατά την ώρα του ύπνου του.

Η Παρούσα Προσωπικότητα, όση έχει διαμορφωθεί, κοιμάται, αλλά το Πνεύμα είναι πάντοτε άγρυπνο. Επιπλέον η έλλειψη εκφράσεων του σώματος, καθώς το παιδί κοιμάται δεν αποσπά την προσοχή του γονέα.

Έτσι είναι πιο εύκολη η παράκαμψη τής Παρούσας Προσωπικότητας και άρα η επικοινωνία με την Μόνιμη Προσωπικότητα του παιδιού.

Με αυτό τον τρόπο θα συντηρηθεί και ο ενδεχόμενος διάλογος, που είχε αποκτηθεί στην περίοδο της εγκυμοσύνης.

Η συνομιλία είναι καρδιακή. Γι' αυτό σαφώς είναι και συγκινησιακής φόρτισης.

Επιπλέον μπορούμε να εγκαταστήσουμε συναντήσεις της Μόνιμης Προσωπικότητας του παιδιού με την Παρούσα Προσωπικότητα των γονέων κατά την διάρκεια της νύχτας, που και εμείς, όπως και το παιδί κοιμόμαστε. Σε τέτοιες – νυχτερινές – συναντήσεις θα μπορούμε να παίρνουμε πολλές πληροφορίες και για την ωριμότητα της ψυχής και για το πρόγραμμα - σχέδιο της ενσάρκωσής της.

Αποφύγετε, όμως, να χρησιμοποιείτε ξυπνητήρι για το πρωινό σας ξύπνημα.

Κοιμάται το παιδί σου. Κάθεσαι δίπλα στο κρεβάτάκι του και παρακολουθείς την ήσυχη αναπνοή του, ίσως και κάποιες βαθιές αναπνοές.

Η αμεριμνησία χαραγμένη στο χαλαρωμένο και ήρεμο προσωπάκι του.

Τα χεράκια του με ανοιχτές τις παλάμες και με φανερή την εμπιστοσύνη σε κείνους που το φροντίζουν· έχει αφεθεί στον ύπνο του. Το παρακολουθείς και χαίρεσαι που είσαι η Μάνα, ο Πατέρας αυτού του γλυκού παιδιού.

Είναι τότε που μπορείς να επικοινωνήσεις με την ψυχούλα αυτή, που ήρθε με εμπιστοσύνη σε σένα, για να βοηθηθεί να προχωρήσει λίγα βήματα παραπέρα την εξέλιξή της, αλλά και την εξέλιξή σου.

Κοίταξε πέρα και πίσω από το πρόσωπο και ρώτησε, όχι την Προσωπικότητα που θα εκδηλωθεί σε λίγο με το κλάμα τής πείνας ή του εντερικού πόνου, αλλά αυτήν την βαθύτερη άχρονη Ψυχή.

- Ποια είσαι ψυχούλα εσύ που χώρεσες σ' αυτό το σωματάκι ;
- Ποια είσαι και γιατί ήρθες στην οικογένειά μας;
- Τι ήρθες να μας δώσεις και τι να πάρεις από εμάς;
- Ποιοι είναι οι δρόμοι σου; ταιριάζουν με τα όνειρά μας;
- Τι σε δυσκολεύει στις σχέσεις μας;
- Τι ακόμα ποθείς και τι ετοιμάζεσαι να περπατήσεις στη ζωή σου;
- Έλα στα όνειρά μου και μίλα μου. Μίλα μου συχνά, μίλα μου πολύ!
- Και μην πάψεις ποτέ να μου μιλάς, την ώρα που το κορμάκι αυτό θα κοιμάται, την ώρα που θα κοιμάμαι, ακόμα και τότε που θα κατέχεις τη γλώσσα των μεγάλων.

Και θα περιμένετε με υπομονή και πίστη τις απαντήσεις, όταν θα είστε ώριμοι να τις κατανοήσετε.

Ιόλαος